

"Wraak neemt de pijn niet weg, maar zorgt wel dat de vernedering verdwijnt"

Mathijs F. Scheepers brengt première van monoloog 'SUE ME MODDERFOKKER' naar Cc Strombeek

vr 07.09.2018

Cactus

auteur: Niels Snoek

foto's: Sophie Nuytten

•
Mathijs F. Scheepers bijt op vrijdag 21 september met zijn monoloog 'SUE ME MODDERFOKKER' de spits af van het nieuwe theaterseizoen in Cc Strombeek. Een verhaal over wat hij zelf destijds mee maakte, en toch ook weer niet. "Ik ga niet op het podium staan als mezelf en de naam van mijn echte zoon gebruiken. Dat zou ik heel vies vinden. Zeventig procent is waar, maar het leuke is dat je de mensen doet geloven dat alles waar is."

Opvallen, dat is wat een titel moet doen volgens Mathijs, maar de in hoofdletters gespelde uitroep dient tegelijkertijd ook als sfeerzetting voor wat komen gaat: "Het is een van de basisgevoelens die in de voorstelling zit. Die gaat over wraak maar eigenlijk nog meer over onrechtvaardigheid. Een van de stadia die je doormaakt als je met grote onrechtvaardigheid wordt geconfronteerd, is dat je denkt: 'ik kom u op uw gezicht slaan!' En dan moet je mij maar een zaak aandoen, maar wat jij hebt

gedaan, dat kan gewoon niet. De energie die van dat gevoel uitgaat, wou ik in de titel hebben."

De hoofdpersoon van de voorstelling krijgt te maken met flink wat tegenslag in zijn leven. Mathijs: "Aan de ene kant wordt het hoofdpersonage geconfronteerd met een ruzie met zijn buurman. En die ruzie escaleert. Langs de andere kant wordt hij geconfronteerd met een zwangerschap die helemaal misloopt. Zijn kindje wordt geboren met flink wat afwijkingen en dan loopt alles steeds meer mis. Het kindje balanceert op het randje van de dood... En intussen doet die buurman dingen waarvan je zegt: 'oh my God, seriously?'. Die twee dingen samen zorgen ervoor dat er een groot gevoel van onrechtvaardigheid ontstaat bij de hoofdpersoon."

"Het leuke is dat je de mensen doet geloven dat alles waar is"

Inspiratiebronnen

Mathijs noemt theatermakers Johan Petit en Peter De Graef als grote inspiratiebronnen. In het algemeen, maar vooral voor deze voorstelling. Wat hem met name fascineert aan het werk van De Graef, is dat hij altijd alles terugkoppelt aan psychologie. Zo is hij ook erg geïnteresseerd in de mentale processen die leiden tot de wraakgevoelens die door het hoofdpersoon van 'SUE ME...' gekoesterd worden. "De wraaklust en woede worden getriggerd door de buurman die het hem heel lastig maakt, maar in combinatie met wat er allemaal met dat kind gebeurt, ontstaat er een woede gericht naar heel de wereld. Als er één ding misloopt in je leven, dan kan je dat meestal wel aan. Maar vanaf het moment dat dat op verschillende sporen gebeurt, dan zit je in de shit. En wat ik heel schoon vind, is dat zo'n stemmetje in je hoofd dan zegt dat wraak de oplossing is. Wraak neemt de pijn niet weg, maar zorgt er wel voor dat de vernedering verdwijnt. Omdat je je op dezelfde hoogte zet als diegene die jou alles aandoet. En daarom lijkt wraak zo verlossing te kunnen bieden voor die bal woede, frustratie en dat onrechtvaardigheidsgevoel waar je mee zit."

Inspiratie voor deze voorstelling vond Mathijs ook in zijn eigen leven. "Er gebeurden dingen in mijn leven. Ik vertelde mensen daarover en opeens ontdek je dat het toch echt wel een heel goed verhaal is. En dan denk je: oké, ik neem dat als basis en maak er een fictief verhaal van. Ik zou nooit willen horen dat dit verhaal 'autobiografisch' is", zegt Mathijs met een lach. "De voorstelling is geïnspireerd op dingen die ik heb meegemaakt, maar ook geïnspireerd op dingen die andere mensen hebben meegemaakt. Ik ga niet op het podium staan als mezelf en de naam van mijn echte zoon gebruiken. Dat zou ik heel vies vinden. Zeventig procent is waar, maar het leuke is dat je de mensen doet geloven dat alles waar is. Dan zit je als toeschouwer echt op het puntje van jouw stoel."

“Je kunt alleen maar inzicht krijgen als je afstand neemt”

Humor voor de nodige lichtheid

De toon van de voorstelling is niet enkel serieus, wat de ludieke spelling van de titel al doet vermoeden. Mathijs: "Er zit heel veel humor in. De gebeurtenissen dateren al van een paar jaar geleden en daarom kon ik er nu, met de nodige lichtheid, een voorstelling over maken. Je kan dat ook alleen maar doen omdat dat al achter de rug is. Je kunt alleen maar inzicht krijgen als je afstand neemt. Je hebt die afstand ook nodig om ermee te goochelen, om de dingen te kneden tot een goed verhaal."

Die afstand hangt ook meteen samen het emotionele register waarin de voorstelling gespeeld wordt. "Als de dokter jou vertelt: 'Kijk, je bent nu twintig weken zwanger en

de zak met water waar jouw zoon in zit, is kapot. Hopelijk komt jouw zoon niet voor die achtentwintig weken. Want anders is hij, in negen van de tien gevallen, voor de rest van zijn leven een kamerplant...’ Dan moet je dat gewoon aan je publiek vertellen en niet nog een extra emotionele laag aan toevoegen.”

De door Mathijs gekozen narratieve vorm geeft ook ruimte om te spelen met psychologie en met name het zelfinzicht dat het personage verworven heeft: "Zo kan je ook kritiek geven op jezelf, omdat je dan kan zeggen: ‘Hier heb ik een fout gemaakt, ik had het anders moeten doen.’ Dat vind ik het leuke aan het hele reconstructie gegeven."

“Een verhaal is eigenlijk alleen maar een excuus om het over de mens en het leven in het algemeen te hebben, dat vind ik fascinerend”

Matthijs houdt ervan om de mens als onderwerp te nemen en uit te pluizen hoe het komt dat ze de dingen doen die ze doen. Het is zelfs zijn voornaamste beweegreden bij het maken van een vertelling: "Een verhaal is eigenlijk alleen maar een excuus om het te hebben over de mens en het leven in het algemeen, dát vind ik fascinerend."

<https://www.ccstrombeek.be/nl/artikel/47/wraak-neemt-de-pijn-niet-weg-maar-zorgt-wel-dat-de-vernedering-verdwijnt>